

Arrest

nr. 130 660 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 12 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Jelle DEJAEGHER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vroeg op 10 maart 2014 asiel aan in België.

1.2. Nadat vingerafdrukkenonderzoek had aangetoond dat verzoeker reeds in Spanje werd geregistreerd wegens illegale binnenkomst werd een verzoek tot overname gericht aan de Spaanse autoriteiten die op 13 mei 2014 instemden met de behandeling van verzoekers asielaanvraag op grond van artikel 13(1) van Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.3. Op 12 juni 2014 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt :

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten:

naam : [...] nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 10.03.2014 asiel in België. Hij legde een paspoort van Syrië met nummer 00648298 afgegeven op 04.09.2011 en geldig tot 29.05.2015 voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 13.02.2014 werden geregistreerd te Melilla (Spanje) vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 17.03.2014 en verklaarde dat hij in augustus 2012 vanuit Syrië naar Turkije ging. Vandaar vervolgde hij zijn weg naar Iran, vanwaar hij na korte tijd doorreisde naar Egypte. Op 15.01.2014 ging de betrokkene van Egypte via Algerije naar Marokko. Na enkele dagen verblijf in Marokko reisde de betrokkene het grondgebied van de Lidstaten binnen via de Spaanse enclave Melilla. De vingerafdrukken van de betrokkene werden daar op 13.02.2014 geregistreerd. Op 09.03.2014 verliet de betrokkene Spanje en reisde hij via Frankrijk door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 10.03.2014 aankwam.

Op 25.03.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 13.05.2014 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België volgens hem de mensenrechten respecteert en België door kennissen in Egypte werd aangeraden. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties en bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Spanje zouden rechtvaardigen, aan.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door

overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties en bracht hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Spanje zouden rechtvaardigen, aan. Hij maakte geen melding van concrete feiten, ervaringen of omstandigheden die aannemelijk maken dat de overdracht van de betrokkene een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene voegde toe dat zijn vader in Spanje verblijft en zijn moeder, twee broers en drie zussen in Egypte. De betrokkene verklaarde vier in België verblijvende ooms te hebben. Hij kon geen bijkomende inlichtingen verstrekken betreffende hun verblijfsstatus of verblijfplaats.

Wat de in België verblijvende ooms van de betrokkene wijzen we er op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De bovenvermelde in België verblijvende familieleden van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 17.03.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht ook na het verhoor tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van betreffende haar gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat de Spaanse instanties instemden met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De instemming van Spanje impliceert dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst. De Spaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Spanje tijdens de duur van de behandeling van haar asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verder zijn we van oordeel dat uit een algemene analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.Q6.2012; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in

Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen™ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.”

1.4. Bij arrest nr. 126 062 van 23 juni 2014 heeft de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Elke beslissing van de administratieve overheid (in casu de Dienst Vreemdelingenzaken) dient de feitelijke gegevens te vermelden die de beslissing schragen en wel in de beslissing zelf.

Het bevel werd onafdoende gemotiveerd op basis van de feitelijke gegevens die specifiek verband houden met verzoeker (stuk 3).

Enkel de weigeringsbeslissing werd (ruim) gemotiveerd.

Hoewel ze door middel van hetzelfde document ter kennis worden gebracht (bijlage 20), vormen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen. Dit standpunt wordt ondersteund door de bepalingen van het vreemdelingenbesluit.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten om het bevel het grondgebied te verlaten, afdoende materieel te motiveren, waardoor dit bevel moet worden vernietigd (RvV 19 december 2013, nrs. 115 993, 115 995 en 116 000).

De hele uiteenzetting van de argumenten in het document is duidelijk gericht op de motivatie van de weigeringsbeslissing.

Dit blijkt duidelijk uit het feit dat men als enige argumentatie voor het bevel om het grondgebied te verlaten tot de conclusie komt dat de argumentatie voor de weigeringsbeslissing automatisch van toepassing is op het bevel om het grondgebied te verlaten en dan ook automatisch ook dit bevel motiveert (stuk 3) :

“Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen...”

Tenslotte wordt nergens verduidelijkt of de vader van verzoeker zich nog op heden in Spanje bevindt. Verzoeker heeft al 6 maanden geen contact meer met zijn vader.

Toen men tijdens zijn verhoor t.a.v. de Dienst Vreemdelingenzaken vroeg of hij wist waar zijn vader was, antwoordde hij uiteraard Spanje. Daar hij heeft hij als laatste zijn vader gezien.

Verder was hij van het verblijf van zijn vader niet op de hoogte.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft

genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst zij enerzijds naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) en motiveert zij dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag maar dat dat toekomt aan de Spaanse autoriteiten en anderzijds stelt zij vast dat verzoekende partij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste binnenkomstdocumenten zodat zij het grondgebied moet verlaten. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden betreft het in casu geen bijlage 20. Met betrekking tot onderhavige beslissing is artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit van toepassing dat duidelijk stipuleert:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”

Zoals blijkt heeft de verwerende partij erop gewezen dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en dat, nu verzoekende partij niet in bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste binnenkomstdocumenten, haar een bevel wordt afgeleverd om het grondgebied te verlaten. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze motivering niet afdoende zou zijn.

De Raad ziet voorts niet in waarop de verzoekende partij doelt waar zij stelt dat nergens wordt verduidelijkt of haar vader zich nog in Spanje bevindt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij verklaarde dat haar vader in Spanje verblijft, zodat de verwerende partij dit ook correct aangeeft in de bestreden beslissing. Het is niet aan de verwerende partij om te achterhalen waar in het buitenland de vader van verzoekende partij zich werkelijk bevindt. Evenmin blijkt dat de vader van verzoekende partij zich wel op het Belgische grondgebied zou bevinden. De verwerende partij heeft haar beslissing getroffen rekening houdende met de door de verzoekende partij verschaft informatie.

Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.4. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“In de motivatie werd geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Bij afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten werd al eerder het argument van artikel 8 EVRM aanvaard (RvS 30 april 1992, nr. 39.281; 17 september 1992, nr. 40.357; 8 oktober 1992, nr. 40.665; 29 oktober 1992, nr. 40.929, T. Vreemd. 1993, 1116; 20 april 1994, nr. 46.943; 20 juli 1994, nr. 48.653; 19 augustus 1994, nr. 48.743; 4 december 1997, nr. 69.979, Pas. 1997, IV, 110, enz...).

Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Verzoeker is geboren in het jaar 1995. Verzoeker is op dit ogenblik 19 jaar oud.

Ook al is verzoeker (naar de Belgische nationale wetgeving) meerderjarig, hij is erg afhankelijk van familieleden, zoals zijn oom of vader.

Immers, verzoeker is de Spaanse taal niet machtig. Hij heeft geen diploma, werk, eigendom of enige inkomsten.

Waar de huidige verblijfplaats is van de vader van verzoeker, al dan niet in Spanje, is totaal onbekend. Zijn oom is de enige waarvan men de verblijfplaats in Brussel kent (stuk 5). Verzoeker heeft tevens het gsm-nummer van zijn oom en kan hem dagelijks bereiken. Het belang van deze band wordt nergens besproken in de weigeringsbeslissing. Er is dan ook geen sprake van afdoende motivatie.”

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad herinnert eraan dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het privé- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu, betreft het een geval waar de verzoeker om een eerste toelating tot verblijf verzoekt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). Inzake immigratie heeft het EHRM er steeds aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om

het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani v. Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim v. België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim v. België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu refereert verzoeker naar de band met zijn vader of zijn oom, stellende dat hij van hen afhankelijk is. Wat de vader betreft, geeft verzoeker toe dat hij zelf niet weet waar hij zich bevindt, zodat op grond van de band met de vader bezwaarlijk enig te beschermen familieleven in België kan worden weerhouden.

Wat de oom betreft, dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat een oom niet kan worden beschouwd als een gezinslid in de zin van de Dublin III-verordening. Ook het EHRM beperkt het begrip "gezinsleven" in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Dit geldt natuurlijk eens te meer nu verzoeker niet doelt op de relaties met de ouders, maar met een oom. De Raad stelt vast dat verzoeker niet bij zijn oom woont en verder geen enkel ander argument omtrent een mogelijke afhankelijkheid bijbrengt dan het argument dat betrokkenen bijna dagelijks telefonisch contact hebben. Dit volstaat geenszins om enige band van afhankelijkheid, zoals vooropgesteld, aan te tonen. Daarbij komt nog dat verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-interview weliswaar wees op de aanwezigheid van vier ooms op Belgisch grondgebied, maar dat hij voor de rest in het ongewisse bleef over hun verblijfplaatsen. Op de vraag of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen, verklaarde hij dat België een land is dat de mensenrechten respecteert en dat het hem werd aangeraden door 2 kennissen in Egypte, om hier een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker maakte dus op geen enkel moment melding van het feit dat hij in België zijn asielaanvraag wenste behandeld te zien omwille van de aanwezigheid van zijn oom(s) alhier. Gelet op het voorgaande is geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER